

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2393/23
7.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Јелић, адвокат из Београда, поштански преградак 11, 11177 Београд 53, против тужених ВВ из ..., ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Стефан Гецић, адвокат из Београда, Крунска улица 78 и ДД из ..., ради ништавости и утврђења, одлучујући о жалби тужиља изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1573/20 од 22.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиља и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1573/20 од 22.11.2022. године у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиља и тужених ВВ и ГГ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је предлог туженог ДД из ... за прекид поступка до правноснажног окончања оставинског поступка који се води пред Другим основним судом у Београду под О број 2089/14, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се утврди да је ништав уговор о поклону оверен пред Другим основним судом у Београду под Ов бр.22863/14 дана 30.04.2014. године, између првотужене ВВ из ..., као поклонодавца и друготужене ГГ из ..., као поклонопримца у односу на располагање 1/2 идеалног дела стана број 3 у ... у ..., изграђен на к.п... КО ..., што су тужене дужне да признају и трпе, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се утврди да заоставштину иза пок.ЋЋ, бившег из ..., чини 1/2 идеалних делова стана број 3 у ... у ..., изграђен на к.п... КО ..., по основу стицања брачне тековине у браку са првотуженом ВВ, што су тужени дужни да признају и трпе као неоснован. Ставом четвртим, одбијен је тужбени захтев тужиље АА којим је тражила

да се обавезу тужени да, као правни следбеници и законски наследници иза пок.ЂЂ, на име зајма датог сада пок.ЂЂ из ..., солидарно врате тужили АА из ... износ од 6.600 евра са законском затезном каматом по стопи коју одређује Европска централна банка, почев од 20.12.2010. године, па до 25.12.2012. године, а почев од 25.12.2012. године, па до коначне исплате по стопи у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле ББ, којим је тражила да се обавезу тужени да као правни следбеници и законски наследници иза пок.ЂЂ на име зајма датог сада пок.ЂЂ из ..., солидарно врате тужили ББ износ од 33.000 евра са законском затезном каматом по стопи коју одређује Европска централна банка, почев од 23.12.2010. године, па до 25.12.2012. године, а почев од 25.12.2012. године, па до коначне исплате по стопи у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је предлог тужила за одређивање привремене мере којом би се забранило туженој ГГ из ... отуђење или било како оптерећење стана број 3 у ... у ..., површине 88 м², изграђеног на к.п... и уписаног у ЛН бр.... КО ..., као неоснован. Ставом седмим изреке обавезане су тужиле да туженима ВВ из ... и ГГ из ... на име трошкова парничног поступка исплате износ од 700.650,00 динара. Ставом осмим изреке, обавезане су тужиле да туженом ДД на име трошкова парничног поступка исплати износ од 48.150,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужиле су побијале првостепену пресуду у ставовима другом до осмог изреке пресуде из свих разлога предвиђених одредбом чл.373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка су тражиле.

Тужене ВВ и ГГ су одговориле на жалбу. Трошкове другостепеног поступка су тражиле.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе чл.386 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба тужила неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садрже јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужиле су повериоци сада пок.ЂЂ, супруга тужене ВВ и оца тужених ГГ и ДД, по основу два уговора о зајму,

закључених и то са АА дана 20.10.2010. године на износ од 6.600 евра, а са тужилом ББ дана 23.12.2010. године на износ од 33.000 евра. Сада пок.супруг и отац тужених ЂЂ преминуо је дана 14.04.2014. године и за живота није вратио позајмљене износе тужилама. У оставинском поступку иза овог оставиоца који је вођен пред Другим основним судом у Београду под О број 2089/14, утврђено је да у круг законских наследника улазе супруга ВВ, ћерка ГГ и син ДД, који су се сви одрекли наслеђа које би им по закону припало, а и да у састав заоставштине оставиоца улазе новчана средства по рачунима по извештају НБС. Накнадно позвани наследни учесници из другог наследног реда су се такође одрекли наслеђа које би им по закону припало, а констатовано је и да оставилац нема наследника из трећег наследног реда. Власник четворособног стана у ..., површине 88 м², уписаног у лист непокретности број ... је, овде, тужена ГГ по основу закљученог уговора о поклону, који је оверен под Ов бр.22863/14, између тужене ВВ, као поклонодавца и ГГ, као поклонопримца. Тужена ВВ је право својине на овом стану прибавила по основу закљученог уговора о купопродаји дана 12.06.2006. године, закљученог са продавцима ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, а оверен пред Другим општинским судом у Београду дана 13.06.2006. године под I/1 Ов.бр.5582/06 за укупну купопродајну цену од 123.832,80 евра. Право својине на овом стану, тужена ВВ, стекла је у време трајања брачне заједнице са сада пок.ЂЂ, али је стан купила средствима из посебне имовине – новцем прибављеним продајом станова у власништву родитеља ове тужене, као и средствима прибављеним продајом стана број 19 у Улица ...у ... (претходно Улица ...), којег је закључила сама тужена ВВ, као продавац са купцем ЈЈ дана 12.02.2007. године.

Дана 27.11.1997. године закључен је уговор о поклону између мајке тужене ВВ – КК, као поклонодавца и ВВ и ЛЛ, брата ове тужене, као поклонопримаца, а предмет уговора о поклону је право својине на гарсоњери у ..., површине 23,79 м² у Улици Исти стан мајка ове тужене, као књижни власник продала је купцу ЉЉ на основу купопродајног уговора дана 02.07.1998. године, за купопродајну цену од 100.000,00 динара. Дана, 27.11.1997. године закључен је и уговор о поклону између оца тужене ВВ - ММ, као поклонодавца и ове тужене, као поклонопримца, а за предмет је имао ванкњижно право својине на једноособном стану површине 46 м², стан број 19, који се налази на петом спрату у Улици ... у ... Истог дана закључен је и уговор о поклону између оца ове тужене ММ, као поклонодавца и тужене ВВ и њеног брата ЛЛ, као поклонопримаца, а који је за предмет имао двособни стан у Улици ..., површине 51,04 м² стан број 3. Дана 25.02.2000. године тужена ВВ и њен брат, продали су наведени стан у Улици ... за купопродајну цену од 830.000,00 динара. Тужена ВВ је закључила уговор о купопродаји 12.02.2007. године, који је оверен 16.03.2007. године, који је за предмет имао стан број 19 у ... у Улици (претходно Улица ...), за купопродајну цену од 60.000 евра. Тужена ВВ радила је као професор ..., учествовала у извођењу наставе на основним студијама на енглеском језику од школске 1995/1996 до шкоилске 2001/2002 године. Закључак првостепеног суда је да је предметни стан у ... стечен у току трајања брака између пок.ЂЂ и тужене ВВ, али средствима из посебне имовине ове тужене, зато што је овај стан купљен новцем који је ова тужена стекла продајом њене посебне имовине (продајом стана у Улици ... који је добила на поклон од оца, затим новцем који је добила на поклон од брата, те новцем који је добила на поклон од мајке (продајом стана у ...), као и новцем који је тужена узела на зајам, а који је вратила из средстава остварних продајом стана из своје посебне имовине (стан у Улици ..., који је добила такође на поклон од оца).

Као последица наведеног, а наиме да спорни стан представља посебну имовину тужене ВВ, првостепени суд је закључио да је она била потпуно слободна да у целости располаже правом својине на овој непокретности, те да закључењем уговора о поклону са туженом ГГ није повредила права свога супруга, сада пок.ЂЂ на стану у ..., будући да он права на овом стану није имао, па је из тих разлога одбијен тужбени захтев којим су тужиле тражиле утврђење делимичне ништавости уговора о поклону овереног пред Другим општинским судом у Београду Ов.бр.22863/14 дана 30.04.2014. године који је био заснован на тврдњи да је располагано уделом пок. ЂЂ у праву својине на стану који би ушао у састав заоставштине као такав, као што је одбијен и захтев да се утврди да спорни стан у ... представља заоставштину пок.ЂЂ по основу стицања у браку.

Претходно је првостепени суд оценио као неоснован приговор недостатка активне легитимације истакнут током поступка, имајући у виду да сходно одредбама чл.178 и 181 Породичног закона тужиле, као повериоци пок.ЂЂ - оног супружника из чије се посебне имовине нису могла намирити њихова потраживања, имају право да траже утврђење права својине по основу заједничког стицања у браку са туженом ВВ, а самим тим и да предметни стан улази у састав заоставштине пок.ЂЂ.

Одлучујући о захтеву тужилца, којим су тражиле обавезивање тужених на враћање износа који су позајмиле сада пок.ЂЂ, имајући у виду да се ниједно лице које улази у круг законских наследника, није прихватило наслеђа иза пок.ЂЂ, односно да су се сви одрекли наслеђа које би им по закону припало иза смрти пок.ЂЂ, те да сходно одредби чл.223 Закона о наслеђивању, којим је предвиђено да наследник који се одрекао наслеђа не одговара за оставиочеве дугове, првостепени суд је нашао да тужени нису у обавези да тужилцама, као повериоцима оставиоца, врате његове дугове, а како не постоји одговорност тужених за дугове пок.ЂЂ, будући да су у оставинском поступку тужени дали негативну наследничку изјаву и одрекли се наслеђа које им по закону припада иза смрти пок.ЂЂ.

Првостепени суд је одбио и предлог за одређивање привремене мере, имајући у виду да нису испуњени кумулативно постављени услови предвиђени одредбом чл.449 Закона о извршењу и обезбеђењу, да би се привремена мера одредила, с обзиром на то да је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужилца неоснован.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева из побијаног дела одлуке, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП, а на тако утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд, као другостепени, те одлуку посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Неосновано се жалбом тужилца оспорава оцена изведених доказа, а са тим у вези и утврђено чињенично стање. Наиме, одредбом члана 8 ЗПП-а прописано је да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу

којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења.

У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде као доказно средство се, поред писаних доказа чија аутентичност није била спорна међу странкама, јавља и саслушање странака и сведока. Правилна оцена исказа сведока и странака подразумева оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са исказима осталих саслушаних лица и другим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама, да ли сведок има непосредних или посредних сазнања о догађају о коме сведочи, као и оцену општег утиска који сведок односно странка оставља на суд приликом давања исказа. У конкретном случају је првостепени суд ценећи исказе сведока и странака дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучне чињенице (начина стицања својине на стану која оспорена захтевом из тужбе) поклања веру туженима и сведоцима којима су поткрепљени исти наводи. Прецизније, првостепени суд је образложио које исказе је и ком делу прихватио, наводећи при томе логичне и јасне разлоге због којих неке од исказа није прихватио.

Како је чињенице битне за оцену основаности тужбеног захтева првостепени суд утврдио на основу оцене доказа, изведене у свему у складу са одредбом члана 8 ЗПП-а, то се неосновано жалбом тужила оспорава чињенично стање на коме је побијана пресуда заснована.

Неосновано се наводима жалбе тужила указује да је првостепени суд у побијаном делу одлуке учинио битну повреду парничног поступка на тај начин што није поступио по налогу садржаном у решењу Апелационог суда у Београду Гж 2297/20 од 29.06.2020. године, тако што није утврђивао чињенице које се односе на висину прихода сада пок.супруга тужене ВВ, ЋЋ, те да ли је био запослен и да ли је постојао његов допринос у стицању заједничке имовине на предметном стану, тако што није усвојио доказне предлоге тужила прибављањем података од ПИО фонда, те Агенције за привредне регистре, извођење доказа економско-финансијским вештачењем од стране судског вештака актуара на околност утврђивања учешћа пок.ЋЋ, односно његовог доприноса у стицању брачне тековине на предметном стану. Ово стога што је првостепени суд дао ваљане разлоге због чега је одбио да изведе доказе предложене од стране тужила, које у свему прихвата и овај суд, као другостепени, а имајући у виду да је изведеним доказима током до тада спроведеног поступка, првостепени суд имао јасну чињеничну подлогу за закључак да се у погледу начина на који је стечено право својине на спорном стану ради о посебној имовини ВВ због чега је утврђивање чињеница предложеним доказима ирелевантно за одлучивање у овој правној ствари.

Неосновано се наводима жалбе тужила указује на наводне контрадикторности у исказима тужене ВВ и сведока ЈЛ, те наводна контрадикторност њихових исказа са писаним доказима у списима која није утемељена на стању у списима предмета и код правилно примењене одредбе чл.8 ЗПП-а од стране првостепеног суда приликом оцене изведених доказа како сваког доказа појединачно, тако и свих заједно у међусобној повезаности. Ово посебно имајући у виду да је и исказима саслушаних сведока за које је тужена страна ставила предлог за извођење доказа њиховим саслушањем још у одговору на тужбу - НН и ЊЊ, разјашњена околност на коју је указано решењем

Апелационог суда у Београду Гж 2297/20 у вези са начином на који је искоришћен новац од продаје стана у Улици ..., до које је дошло након куповине стана у стамбеној згради у ..., (стан у ... шест месеци пре него што је тужила прибавила новчана средства отуђењем стана у Ул. ...) а цена искоришћена за враћање позајмљеног новца од ових саслушаних сведока.

Неосновано се наводима жалбе тужила указује на контрадикторност исказа тужене ВВ у погледу постојања писаног уговора о поклону новца, јер је правилно првостепени суд оценио исказ ове саслушане странке и у делу којим је разјаснила однос уговора о поклону непокретности гарсоњере у ... и истовремено закљученог уговора о купопродаји између мајке ове тужене као продавца и трећег лица као купца, поред постојећег уговора о поклону закљученог са њом и њеним братом те да је коначни исход оба правна посла био поклон у новцу оствареног продајом тог стана учињен њој и њеном брату.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе тужила, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396 став 1 ЗПП-а, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка у ставу седмом и осмом изреке пресуде, који трошкови су туженима досуђени правилном применом одредаба чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, а у складу са Адвокатском тарифом, важећом у тренутку пресуђења и Таксеном тарифом, важећом у тренутку настанка таксене обавезе, па је одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужила и потврдио првостепену пресуду у ставовима од другог до осмог изреке, применом одредбе чл.390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку. Одлука у ставу другом изреке донета је применом одредбе чл.165 ЗПП-а у вези са одредбом чл.153 и 154 ЗПП-а, имајући у виду да тужиле нису успеле са жалбом, а да одговор на жалбу не представља нужни трошак парничних странака.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић